

И пакъ се върна есенъта,
 мъглива, неприветна есенъ,
 но тоя пътъ я срещнахъ азъ
 съ най-мила за сърцето песенъ.

Цветята пролетъ що пося
 въ душата ми, цвѣтѣхъ те още,
 че млада обичъ бди надъ тяхъ
 презъ тъмни дни и ясни нощи.

И галенъ съ сладкия имъ дѣхъ,
 азъ пролетъ въ есенъта живея,
 и туй що ми нашепватъ те
 въ душата — зарадъ него пея,